

Jamsai

ฟ้าเรือนแม่ทัพ ใจเฉลียวแฉ

ชุด กระตุกขนาดแม่ทัพ

退貨將軍看走眼

ไซ่เสี่ยวเซวี่ย 蔡小雀 เขียน

เจ้าเยวี่ย แปล

สำนักพิมพ์
พิกุล

มากกว่ารัก
เฝ้าเรือนแม่ทัพไม่เสียเวลา
ชุด กระตุกหมวดแม่ทัพ
ใช่เสียเวรี่ย เขียน เจ้าเวรี่ย แปล

《退貨將軍看走眼》 Written by Cai Xiao Que (蔡小雀 著)
Copyright © 2014 Homer Books Records Inc.,
Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2218-4

ภาพประกอบ 慶光

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

'เฝ้าเรือนแม่ทัพไม่เหลียวแล' ถือเป็นเล่ม 2 ของชุด 'กระตุกหนวดแม่ทัพ' ที่เนื้อหาสนุกสนาน อ่านง่าย แต่แฝงความเข้มข้นเอาไว้ไม่น้อย ทว่าตอนที่ได้อ่านนั้นก็กลับรู้สึกหลงรักในตัว 'ฟูเหลียงเงิน' ขึ้นมาอย่างไม่รู้ตัว เพราะนางเป็นสตรีที่ไม่ได้ดีพร้อม แต่มีความมุ่งมั่นและพยายาม จนพูดได้ว่าหากใครได้ภรรยาเช่นนี้ก็นับว่าเป็นบุรุษที่โชคดีกว่าใครในแว่นแล้ว โดยในชุดนี้มีเนื้อหาที่เชื่อมโยงถึงกัน 4 เล่ม แต่นักอ่านก็ยังสามารถอ่านแยกได้ และไม่ต้องอ่านเรียงเล่มก็ได้ค่ะ แต่ถ้าอยากอ่านให้สนุกและไม่เผลอไปหยิบเล่มที่เจอลยปมทุกอย่างจนหมดแล้วมาอ่านก่อนละก็แนะนำให้อ่านเรียงลำดับตามนี้

लगलแม่ทัพไม่มาเยือน

เฝ้าเรือนแม่ทัพไม่เหลียวแล

รับใช้แม่ทัพวันหลวมตัว

ยั่วเย้าแม่ทัพให้เผลอกาย

โดยในเรื่องนี้ ฟูเหลียงเงินภรรยาที่แสนอ่อนโยนถูกทิ้งให้เฝ้าเรือนหอรอแม่ทัพใหญ่ชายตามาสนใจ ทว่านางก็หาได้เป็นแค่สตรีนางสงสารที่รอคอยบุรุษอย่างเดียวดายไปวันๆ นางพยายามทำหน้าที่ของตนเองอย่างดีที่สุด และทำให้ตนเองดีพร้อมที่จะอยู่เคียงข้างแม่ทัพใหญ่สยบอุดรเช่นเขา แต่แล้วเรื่องที่เจ็บหัวใจที่สุดคือเขายังพาสตรีอื่นมาเตรียมจะแต่งตั้งเป็นภรรยารอง มีหน้าซ้ำในเวลาเป็นตายเท่ากันคนที่เขาเลือกช่วยเหลือกลับมีนาง แบบนี้แล้วฟูเหลียงเงินจะตัดสินใจอย่างไรต่อไป จะหันหลังให้บุรุษผู้นี้ดีหรือไม่ รวมไปถึงปมหลักที่เกี่ยวข้องกับชีวิตนางนั้นเบื้องลึกเบื้องหลังเป็นมาอย่างไรกันแน่ ขอเชิญนักอ่านเตรียมใจที่จะสัมผัส เตรียมกำลังใจที่จะมอบให้นางระหว่างอ่าน และพลิกกระดาษหน้าต่อไป เข้าไปกระตุกหนวดแม่ทัพผู้หนึ่งที่ใจแข็งราวกับหน้าผาไปด้วยกัน

ด้วยไม่ตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ฟู่เหลียงเงิน บุตรบุญธรรมของรองเสนาบดีฟู่ รองเสนาบดีกรมพิธีการคนก่อน แต่ได้รับความเมตตาให้แต่งงานเข้าจวนเซียวกั้วกงที่มากด้วยอำนาจและบารมี กลายเป็นภรรยาของแม่ทัพใหญ่เซียวผู้กุมอำนาจทหารคนสำคัญ
- * เซียวอี้เหริน แม่ทัพใหญ่เซียว แม่ทัพใหญ่สยบอุดรผู้กุมอำนาจทหาร และสร้างความเป็นปึกแผ่นให้ดินแดนทางเหนือ รูปร่างสูงใหญ่ ท่าทางองอาจห้าวหาญ สง่าผ่าเผย เป็นที่ยำเกรงของเหล่าทหารและศัตรู
- * กุ๋เหยาเอ๋อร์ น้องสาวของท่านรองแม่ทัพกุ๋ ติดตามเซียวอี้เหรินกลับมาจวนเซียวกั้วกง ด้วยเขาตั้งใจแต่งงานเป็นภรรยารอง ในช่วงพักรบได้ช่วยติ๊กหลงศึกเพิ่มความฮึกเหิม มีส่วนให้ทหารสกุลเซียวเอาชนะกะองทัพทรงเหนือ
- * เซียวกั้วกง เกิดในตระกูลขุนนางเก่าแก่กว่าร้อยปี เป็นบิดาของเซียวอี้เหริน รักใคร่ฟู่เหลียงเงินเฉกเช่นบุตรสาวแท้ๆ แต่กลับเห็นด้วยที่บุตรชายจะมีสตรีข้างกายมากกว่าหนึ่งคน
- * เซียวเหอซื่อ สุหยินของเซียวกั้วกง มารดาของเซียวอี้เหริน รักใคร่ฟู่เหลียงเงินเฉกเช่นบุตรสาวแท้ๆ เช่นเดียวกับสามี อยากให้ฟู่เหลียงเงินและเซียวอี้เหรินมีความรักที่สุขสมหวัง

7

ในตอนนั้น ได้ต้นท้อ

เด็กชายหน้าตางามสง่าคนหนึ่งกำลังแข่งปลายเท้า พลายยกแขนขึ้นไปเด็ดกิ่งท้อที่ประดับด้วยดอกตูมมาหนึ่งช่อ บนใบหน้าน่ารักและงดงามนั้นมีสีหน้าไม่สับสนอารมณ์ยิ่ง ก่อนจะนำช่อดอกท้อในมือซึ่งได้มาอย่างยากเย็นยัดใส่อ้อมแขนของเด็กหญิงซึ่งตั้งตาคอยอย่างกระตือรือร้นอยู่ด้านข้าง

'อะเอาไป!' คำของเด็กชายขมวดขี้นมาจนเห็นเด่นชัด ทั้งยังไม่ลืมที่จะชูช่ออีกประโยคหนึ่ง 'รับไปแล้วก็รับไป ต่อจากนี้ไม่อนุญาตให้วิ่งตามกันซ้ำอีกและไม่อนุญาตให้ฟ้องท่านพ่อท่านแม่ซ้ำด้วย!

ดวงหน้าเนียนใสของเด็กหญิงแดงขี้นราวกับผิงกัว* ดวงตากลมดำตั้งผลึกเบิกกว้าง ในนั้นเต็มไปด้วยความชื่นชมศรัทธาและนับถือที่มีต่อ

* ผิงกัว หมายถึงแอปเปิ้ล

เด็กชาย เมื่อได้ฟังคำพูดนั้นแม้จะยากที่ต้องซ่อนความผิดหวังแต่กลับยังพยักหน้าด้วยความเชื่อฟัง

'เอาล่ะ ข้าไปละ' เด็กชายโบกมือโดยไม่ได้สนใจแม้แต่ชนิด ก่อนจะก้มลงหยิบลูกธนูและคันธนูขึ้นมา เตรียมจะก้าวออกไป

เด็กหญิงร้อนใจขึ้นมาทันที จึงเรียกออกไปด้วยน้ำเสียงแหลมเล็ก 'ท่านพี่!

'มีอะไรอีกหรือ' เด็กชายกลอกตา กระแทกเท้าลงอย่างหงุดหงิดเป็นอย่างยิ่ง

'ข้า...'

เด็กชายกำลังจะเปิดปากต่อว่า พลันนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้จึงอดไม่ได้ที่จะเบะปากออกมาอย่างรำคาญใจ แล้วยื่นมือออกไปด้วยความไม่เต็มใจ 'มา จับไว้ ถ้าปล่อยมือไปแล้วหลงทางอีกข้าจะไม่สนใจแล้วนะ'

นัยน์ตากลมของเด็กหญิงที่เดิมปรากฏความหดหู่พลันเปล่งประกายขึ้นมาทันที มือน้อยๆ ที่อวบนุ่มรีบคว้ามือของ 'พี่ชาย' แล้วจับไว้แน่นราวกับกลัวว่าหากข้าไปก่อนนี้ เขาอาจเปลี่ยนใจได้ในชั่วพริบตา

สายลมเย็นพัดผ่าน ดอกท้อพลิวไหว ภาพเด็กชายและเด็กหญิงจูงมือกัน คนหนึ่งก้าวยาวๆ เดินนำ อีกคนก้าวสั้นๆ เดินตาม ค่อยๆ หายไปท่ามกลางพื้นหญ้าเขียวชอุ่ม

ในตอนนั้น ชีวิตของพวกเขาใสซื่อบริสุทธิ์ ไร้เรื่อ สดใส ไร้ทุกข์ ไร้กังวล

ในตอนนั้น หัวใจของเหลียงเจินตัวน้อยก็ยึดติดกับท่านพี่อู่เหริน

ในตอนนั้น ดอกไม้ก็งดงาม พระจันทร์ก็กลมโต ส่วนคนก็ยัง...

เมืองหลวง จวนเขี้ยวกั๊วกง*

หิมะตกหนักอย่างต่อเนื่อง ภายในหอพลีวลั๊วคลี่นซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของจวนกลับมีเหล่าสาวใช้เดินเข้าๆ ออกๆ กันอย่างวุ่นวาย

แต่ที่สะดุดตาที่สุดใ้ในบริเวณห้องโถงกลางคือหญิงสาวสวมเสื้อสีชมพู กระโปรงผ้าไหมสีนวล หน้าตาของนางแม้จะไม่ได้โดดเด่นมาก แต่กลับมีผิวพรรณขาวดุจหิมะ ท่าทางอ่อนโยน ผมดำขลับเป็นประกายนุ่มลื่นถูกมวยขึ้นเป็นทรงผมของหญิงที่แต่งงานแล้วอย่างประณีต มีเพียงปิ่นหยกสีเขียวมรกตเปล่งประกายแวววาวเสียบไว้เท่านั้น

"เอาตัวชวนหนี่** ทองแดงที่ท่านแม่ชอบที่สุดตัวนั้นไปวางไว้ตรงนั้น อีก็อย่างท่านแม่ทัพใหญ่ชอบไม้หอม เอาไม้จันทน์ใส่ไปในกระบอกลูกไม้หอมด้วย" พู่เหลียงเงินสั่งงานอย่างคล่องแคล่ว ท่าทางสง่างาม แต่กลับปกปิดความดีใจเอาไว้ไม่มีดี "ผ้าไหมทองบนที่นึ่งก็เอาออกมาเปลี่ยนเป็นผืนสีน้ำเงินเข้มปักลายเมฆาเคลือบสนชอบสีทองที่อยู่ในห้องเก็บของ"

เขากำลังจะกลับมาแล้ว

เมื่อนึกถึงสามที่ไปเฝ้าป้องกันอยู่ดินแดนทางเหนือมานานหลายปี จิตใจของพู่เหลียงเงินก็เบิกบานขึ้นมา แม้กระทั่งความเหนื่อยล้าจากการดูแลจัดการงานบ้านจนหามรุ่งหามค่ำเพราะใกล้จะสิ้นปีก็ราวกับหายไป

* กั๊วกง บรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณ เป็นตำแหน่งซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้เพื่อพระวงศ์หรือผู้มีความดีความชอบ บรรดาศักดิ์ทั้งห้าชั้นรองจากชั้นอ๋องคือ กง ไหว่ ป้อ ซือ หนาน ซึ่งแต่ละสมัยมีคำเรียกและลำดับแยกย่อยต่างกัน กั๊วกงถือเป็นชั้นสูงสุดในลำดับกง (กงเจี๋ย)

** ชวนหนี่ เป็นหนึ่งในลูกมังกรทั้งเก้าตามตำนานเทพโบราณของจีน รูปลักษณะคล้ายสิงโต

กว่าครึ่ง

"สุหยินน้อยเจ้าคะ เหล่าผู้ดูแลร้านล้วนมาถึงกันหมดแล้วเจ้าคะ" ผู้เจวียนสาวใช้ข้างกายมารายงาน "บ่าวสั่งให้พวกเขา รออยู่ในห้องอุ่น* ด้านนอกตามที่ท่านบอก แล้วเพิ่มจำนวนเตาถ่านเข้าไปหลายเตา ซาร้อนก็จัดขึ้นโต๊ะให้เรียบร้อยแล้วเจ้าคะ"

"ดี ข้าจะไปเดี๋ยวนี้" พู่เหลียงเดินพยักหน้า จากนั้นหันหน้ากลับไปมองด้วยความลังเลเล็กน้อย จนแล้วจนรอดก็ยังไม่รู้สึกวางใจไม่ได้ "ผู้เจวียนที่นี้มีมอบหมายให้เจ้าเป็นคนดูแลให้ดี อย่าให้พวกเขาเกียจคร้านจนเกิดข้อผิดพลาดได้"

"บ่าวเข้าใจแล้วเจ้าคะ สุหยินน้อยไปรดวงใจ" ผู้เจวียนรีบรับปาก

"หว่าเหนียน เจ้าไปคอยจับตาดูในห้องครัว วันสองวันมานี้สุหยินท่านกั้วงไอเป็นพักๆ หมอหลวงกำชับมาว่าอาหารเย็นหรือของแห้งเกินไป ล้วนต้องงดไปก่อน" นางหันไปบอกกับสาวใช้อีกคนหนึ่ง "อีกอย่างคอยดูน้ำแกงที่อยู่บนเตาว่าเคี่ยวเสร็จหรือยัง ถ้าหากเรียบร้อยแล้วก็ยกไปให้ท่านกั้วงที่ห้องหนังสือ แล้วอย่าลืมว่าต้องส่งให้บ่าวรับใช้หน้าห้องหนังสือเช่นเดิม"

"เจ้าคะ บ่าวรับทราบแล้ว" หว่าเหนียนรับคำสั่งด้วยความเคารพ

ภายในจวนของเซียวกั้วง หากไม่นับรวมเจ้านาย เพียงแค่คนรับใช้คุ้มกันจวนก็มีห้าถึงหกร้อยคนแล้ว ในจวนปกครองด้วยกฎหมาย มีกฎที่เข้มงวด ทุกคนล้วนรู้ว่าอยู่ในจวนกั้วงคำพูดใดที่ไม่ควรพูด เรื่องใดที่ไม่ควรทำ สถานที่ใดที่อย่างไรเข้าไปไม่ได้เด็ดขาด... ซึ่งสถานที่

* ห้องอุ่นหมายถึงห้องเด็ก ๆ ที่กันแยกไว้สำหรับวางเตาผิงไฟและเตียงเตาเพื่อให้ความอบอุ่น

ต้องห้ามที่ผู้บุกรุกเข้าไปมีโทษถึงตายมีสองที่ หนึ่งคือ 'เรือนสังหารพัยค์' ห้องหนังสือของท่านแก้วง สองคือ 'เรือนไร่อักษร' ห้องหนังสือของท่านแม่ทัพใหญ่

แต่เรือนสังหารพัยค์ของท่านแก้วง สุหยินของท่านแก้วงยังนำเครื่องต้ม อาหารมื่อตักไปส่งให้บ่อยๆ สองสามีภรรยาเผาต้มกินพร้อมกับพูดคุยกันโดยมีเสียงหัวเราะ ส่วนเรือนไร่อักษรของท่านแม่ทัพใหญ่ กลับห้ามเข้าโดยเด็ดขาด สิ่งไ้วว่าแม้แต่สุหยินน้อยก็ไม่ให้ย่างกรายเข้าไป แม้เพียงก้าวเดียว

เมื่อคิดถึงตรงนี้ หวาเหนียนซึ่งเผลอลอบจ้องมองดวงหน้าหนึ่งเยียบงดงามของสุหยินน้อยก็แอบถอนหายใจอยู่ภายใน

แม้สุหยินน้อยจะมีชาติกำเนิดไม่สูงศักดิ์ เป็นเพียงบุตรบุญธรรมของรองเสนาบดีฟูรองเสนาบดีกรมพิธีการคนก่อน แต่ได้รับความเมตตาให้แต่งงานเข้าจวนเขียวแก้วงที่มากด้วยอำนาจและบารมี กลายมาเป็นภรรยาของแม่ทัพใหญ่เขียวผู้กุมอำนาจทหารและสร้างความเป็นปึกแผ่นให้ดินแดนทางเหนือ อีกทั้งเป็นเพราะความประจวบเหมาะของเหตุการณ์ในปีนั้นด้วย

ไ้วอินว่าตอนนั้นสุหยินน้อยที่อายุเพียงห้าขวบเกิดหลงทาง แล้วได้นายน้อยเขียวอิ่เหรินพากลับมาที่จวน หลังจากนั้นก็ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใดจึงไม่ได้รับเลี้ยงไว้ที่จวนแก้วง แต่กลับเป็นท่านแก้วงที่ออกหน้าฝากฝังได้ทำฟูสหายรักให้รับเลี้ยงเป็นลูกด้วยตนเอง ภายหลังจากทั้งสองบ้านก็ได้ไปมาหาสู่กันจึงนำมาสู่เรื่องการแต่งงานไปโดยปริยาย

สี่ปีก่อนหน้า ก่อนที่รองเสนาบดีฟูจะป่วยหนักได้ขอร้องให้แก้วง

กับภรรยาขับปากว่าหลังจากสูญเงินน้อยอายุครบสิบห้าปีถึงวัยที่ต้องเข้าพิธีบักปิ่น* ให้นางหมั้นหมายกับนายน้อยตามความปรารถนาของพ่อผู้ชราคนนี้

แต่ระยะเวลาสามปีที่สูญเงินน้อยแต่งเข้ามาในจวนกลับพบเจออุปสรรคไม่หยุดหย่อน เริ่มแรกในตอนพิธีกราบไหว้ฟ้าดินได้รู้ว่าชนเผ่าหรงเหนือเข้ามาถูกราน นายน้อยจึงจำต้องรีบรุดไปยังชายแดนทางเหนือเพื่อเผชิญหน้าต่อสู้กับศัตรู จนกระทั่งได้รับชัยชนะกลับมาก็เป็นเวลาหนึ่งปีหลังจากนั้นแล้ว

นายน้อยพักอยู่ในเมืองหลวงไม่ถึงครึ่งเดือน ซ่องเต๋มีพระประสงค์จะประทานรางวัลไปถึงที่จวน แต่กลับถูกนายน้อยปฏิเสธครั้งแล้วครั้งเล่า หลังจากนั้นได้ยินว่าซ่องเต๋มีพระประสงค์จะประทานองค์หญิงให้เป็นภรรยาจริง นายน้อยรีบถวายฎีกากลับไปป้องกันชายแดนทันที และยังรีบนำทหารคนสนิทกลับไปยังทางเหนือราวกับมังกรที่โกรธเกรี้ยวจนเกิดพายุ

สูญเงินท่านกั๊กงเป็นกั๊กงหว่งลูกสะใภ้ที่ต้องแยกจากสามีเป็นเวลานานทั้งที่เพิ่งแต่งงานกัน นางเคยเสนอให้สูญเงินน้อยติดตามไปด้วย แต่กลับถูกประโยคหนึ่งของนายน้อยที่ว่า 'ขุนพลประจำการอยู่นอกบ้านเพื่อจงรักภักดีต่อชาติ ภรรยาและบุตรรออยู่ที่เมืองหลวงเพื่อแสดงความกตัญญูแทนสามี ถือเป็นหลักธรรมของฟ้าดินที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้' แแย้งกลับไป

ไม่เพียงแต่สูญเงินท่านกั๊กงที่หัวเสียเป็นอย่างมาก คนที่รู้เรื่องราว

* พิธีบักปิ่น คือพิธีแสดงถึงความเป็นผู้ใหญ่พร้อมที่จะออกเรือนของหญิงสาวชาวจีนเมื่ออายุครบสิบห้า

ความเป็นไปอย่างละเอียดล้วนรู้ดีว่านายน้อยถูกจับให้หมั้นหมายจาก
ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายโดยพลการ

หว่าเหนียนหนาวสิ้นขึ้นมา ทันใดนั้นก็นึกถึงเมื่อสองปีก่อนตอนที่
บังเอิญได้ยินเสียงกราดกรี้ยวออกมาตรงหน้าต่างโดยไม่ได้ตั้งใจว่า...

'ข้ามองนางเป็นน้องสาวมาโดยตลอด ให้เอน้องมาเป็นภรรยา
พวกท่านใครเคยถามความคิดเห็นข้าบ้าง!'

สองปีผ่านไป สุขุหยินน้อยสุขภาพอ่อนโยน เอาใจใส่เสมอดั้นเสมอปลาย
ทำหน้าที่ลูกสะใภ้ที่ดีของจวนเซียวกั๊วกงได้อย่างไม่มีขาดตกบกพร่อง
หว่าเหนียนไม่เคยเห็นสีหน้าขุ่นเคืองใจแม้เพียงเล็กน้อยจากนางเลย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่ได้ทราบว่านายน้อยจะกลับมาฉลอง
ปีใหม่ที่เมืองหลวง สุขุหยินน้อยยังทำงานจนหัวหมุน ประเดี๋ยวก็จัดการ
เรื่องในชีวิตประจำวัน ประเดี๋ยวก็เตรียมนั่นเตรียมนี่ แล้วยังคอยดูแล
เอาใจใส่สุขภาพร่างกายของพ่อแม่สามี อีกทั้งดูแลทั้งนอกและในจวนกั๊วกง
อย่างเช่นดูแลจัดการของขวัญสิ้นปีให้แก่ญาติสนิท ของเซ่นไหว้บรรพบุรุษ
หมู่บ้าน ร้านค้า และที่ดิน

ก่อนลมหนาวจะพัดมา โรคเก่าของสุขุหยินกั๊วกงก็กำเริบขึ้นมาอีก
กลางดึกไอและหอบอยู่บ่อยๆ นอกจากสุขุหยินน้อยจะเชิญหมอหลวง
มาตรวจรักษาโดยเร่งด่วนแล้ว ยังคอยเฝ้าไข้ข้างเตียงด้วยตนเองและ
ผลัดเปลี่ยนกับแม่หมสวส่วนตัวไม่กี่คนคอยเฝ้ายามกลางคืน

บางครั้งหว่าเหนียนก็คิดว่าสุขุหยินน้อยดูเหมือนรูปร่างบอบบาง
ลมพัดมาก็ทำให้ล้มลงไปได้ทุกเมื่อเช่นนั้น อดทนแบกรับภาระหนักหนา
เหล่านี้ได้อย่างไรกัน

"หว่าเหนียน เจ้าเหม่ออะไร ฮูหยินน้อยเดินไปไกลลนุ่แล้ว เจ้ายังไม่รีบไปทำงานอีก" ตูเจี๋ยนอดไม่ได้ที่จะย้ำเตือนหว่าเหนียนด้วยเสียงเบา "มีเรื่องที่เราต้องจัดการอีกมากมายนัก ไม่มีเวลาให้เจ้ามาซักซ้าแล้ว"

"ใครซักซ้ากัน ข้าเพียงแค่งำสักรู้สึกปลงตก..." หว่าเหนียนได้สติคืนมาก็กลืนน้ำลายลงไป "เอ่อ...ไม่มีอะไร ข้าจะรีบไปห้องครัวเดี๋ยวนี้แหละ"

หิมะตกหนักรุนแรงแต่กลับเจียบสงบไร้เสียง เป็นความมงดงามที่สิ้นสะเทือนใจในยามค่ำคืน

ท่ามกลางหิมะในสวน พู่เหลืองเงินเดินอยู่ใต้ร่มที่สาวใช้กางให้ กำสัจะไปพบกับเหล่าผู้ดูแลที่ห้องอุ้ดำนนอก อย่างก้าวที่เดิมที่ลัดเลาะอย่างเร่งรีบก็กลับชะลอลงโดยไม่รู้ตัว

นางพลันนึกถึงเรื่องเมื่อสามปีก่อน ในวันที่นางและสามีแต่งงาน ตอนพิธีกราบไหว้ฟ้าดินหิมะก็ตกลงมาหนักเช่นนี้

หิมะที่ตกในครั้งนั้นราวกับจะไม่มีวันสิ้นสุด บุปผาแพรที่เดิมทีห้อยอยู่ในจวนกับอักษรมงคลคู่ตัวใหญ่สีแดงติดไปทั่ว ความสุขสันต์อีกทีก็คึกคักในวันนั้นล้วนมลายไปหมดแล้ว

'หนึ่งค่านับฟ้าดิน...สองค่านับพ่อแม่...สามสามีภรรยาค่านับซึ่งกันและกัน...'

เสียงกู่ร้องส่งเข้าเรือนหอยังไม่ทันดัง พระราชาเองการก็ฝ่าทะลุมาตีแสกหน้าอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว!

'...ทรงเหนือบุกอใจดี สั่งการให้แม่ทัพใหญ่สยบอุ้ดรเขี้ยวอู่เหรินรีบกลับไปรวบรวมพลที่ด่านชายแดนและใจมดีซ้าศึก!'

ความเอียงอายบนใบหน้าที่อยู่ใต้ผ้าคลุมหน้าสีแดงของนางพลัน
สลายไปอย่างรวดเร็ว ใบหูได้ยินน้ำเสียงทุ้มต่ำที่คุ้นเคยตอบกลับไปด้วย
'กระหม่อมรับบัญชา!'

ทุกสิ่งเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและวุ่นวาย แต่นางยังคงตระหนักถึง
ชั่วขณะที่ย่างก้าวอันมั่นคงกำลังจะก้าวจากไปได้ นางทนไม่ได้จึงร้องเรียก
ออกไปด้วยความร้อนใจ 'ท่านพี่!'

พี่ทำหยุดลงทันที ความรู้สึกตึงเครียดบีบรัดเข้ามาอย่างหนักหน่วง
...ขอให้ท่านโปรดรักษาตัว ปลอดภัยกลับมา

ระหว่างพวกเขาทั้งคู่มีแขกเหรื่ออยู่มากมายเช่นนี้ อีกทั้งมีชั้นที่
จากในวังมาถ่ายทอดพระราชโองการ นางจึงทำได้เพียงกล้ำก๊ากลิ้นคำพูด
ที่แท้จริงจากกันบึ้งของหัวใจลงไป แล้วเปลี่ยนเป็นคำอวยพรที่ฉาบด้วย
ความเคร่งขรึมเห็นแก่เรื่องแคว้นเป็นสำคัญ...

'ข้าขอให้ท่านทำลายศัตรูให้สิ้น มีชัยชนะกลับมา!'

หลังจากสิ้นคำแล้ว แขกเหรื่อรอบด้านต่างพากันชื่นชม ทว่านาง
กลับไม่ได้ยินเสียงตอบรับของเขา หัวใจยิ่งจมดิ่งลงเรื่อยๆ

นางไม่ควรเปิดปากพูดออกไปใช่หรือไม่ นางก่อปัญหาให้เขาแล้ว
ใช่หรือไม่

'อืม'

เสียงตอบรับเย็นชาเช่นนั้นบางเบาราวกับเสียงลมพัดผ่านไป
ชั่วพริบตา จนถึงตอนนี้นางยังคงสับสนอยู่บ้างว่าจริงๆ แล้วตอนนั้น
เขาอาจไม่ได้พูดอะไรเลย เสียงนั้นเป็นเพียงเพราะนางกระวนกระวายใจ
แล้วนึกขึ้นมาเองทั้งหมดใช่หรือไม่

หลังจากนั้นแม่สามีก็ได้ประครองนางเข้ามาในห้องหอด้วยตนเอง แม่สามีที่ปฏิบัติต่อนางราวกับลูกสาวเสมอมา ยังปลอบโยนและอธิบาย ให้นางฟังเสียมากมาย เพราะเกรงว่านางจะโกรธและเสียใจ

แต่นางเพียงแต่เป็นห่วงเขาที่ต้องเดินทางไกลพันลี้ไปสู่รบชกเลือด ในสนามรบ

หนึ่งปีให้หลัง เขากลับมาด้วยชัยชนะครั้งยิ่งใหญ่ตามคาด ทว่าควัน สรรเสริญยินดี นางไปต้อนรับด้วยหัวใจที่เต็มเปี่ยมด้วยความตื่นเต้น ปลื้มปล้ำยิ่ง แต่เมื่อได้พบหน้าเขากลับมีสีหน้าเย็นชาประดับไว้บางๆ มีหน้าซำยังไม่ปิดบังความชิงชังไว้เลย

ช่วงเวลานั้นความยินดีทุกอย่างของนางพลันมลายหายไปโดยไม่เหลือร่องรอยในชั่วพริบตา

ในตอนที่เขาหยุดพักอยู่ที่เมืองหลวงเป็นเวลาครึ่งเดือนนั้น มีเพียงแค่วันแรกที่เขาพักค้างอยู่ที่ห้องของนาง นอนหันหลังให้นาง ผ่านหลังสูงใหญ่นั้นราวกับภูผาที่อยู่ห่างไกลหมื่นลี้ เขาไม่แม้แต่จะตะตองปลายนเส้นผมของนาง เข้าประตูของวันถัดมาเขาก็จากไปแล้ว จนกระทั่งถึงวันที่เขาต้องออกเดินทางไปจากเมืองหลวงอีกครั้งนางก็ไม่เคยเห็นเขาที่ 'ห้องหอ' อีกเลย

หลังจากนั้นเขาก็ไม่กลับมาอีกเป็นเวลาสองปีเต็มๆ

อากาศหนาวเหน็บ ความมืดมิดยามราตรีเจี๊ยบสังัด ความวิเวก วังเวงครอบคลุมไปทั่วพื้นที่ หนาวเหน็บเสียจนทำให้คนไม่มีแรงที่จะทนกับการหลอกตนเองเลยสักนิด

'ท่านพี่...' พู่เหลียงเงินจ้องมองไปยังเส้นทางมืดมัวยามค่ำคืน

พลางเธ้อยออกมาด้วยเสียงเบาจนแทบไม่ได้ยิน 'ท่านไม่พอใจข้าหรือ'

หลังจากที่รู้เรื่องการหมั้นหมายระหว่างพวกเขา นางก็ไม่เคยได้เห็น รอยยิ้มจริงใจที่เขาเคยมีให้นางเช่นแต่ก่อนอีกเลย

แต่นางไม่มีทางยอมแพ้

เป็นเรื่องที่ท่านพ่อท่านแม่เป็นคนจัดการ แม่สื่อเป็นผู้ดำเนินการ ยิ่งกว่านั้นเป็นนางที่ใคร่พนับถือและยกย่องเขามาตั้งแต่นางอายุห้าขวบ สิบกว่าปีผ่านไป นางไล่ตามแผ่นหลังกว้างใหญ่ของเขา เขาเป็นท้องฟ้า ของนาง นางจะปล่อยมือได้เช่นไร

เวลานี้ในที่สุดเขาก็จะกลับมาแล้ว เช่นนั้นแสดงว่าความโกรธ ของเขาได้หายไปแล้ว หรือว่าเขาจะไม่ได้โกรธเรื่องการตัดสินใจของ ผู้ใหญ่ ไม่ได้ไม่พอใจที่นางโลกมาก หรือว่าเขา...เต็มใจที่จะยอมรับนาง เป็นภรรยาแล้ว

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้หัวใจอันว่างเปล่าเย็นเยียบของนางบังเกิด ความหวังประจวบเจดไฟเล็กๆ ซึ่งผลักดันให้นางมีความกล้าหาญ ที่จะไปเผชิญหน้าต่อโลกที่แสนลำบากอีกครั้ง

ฟูเห่เสียงเงินเพิ่มน้ำหนักอย่างก้าวลงไปอีกเล็กน้อย เสง่ฝี่เท้าเหยียบย่ำ ไปบนพื้นที่มีหิมะ ทิ้งรอยเท้าเล็กๆ แต่กลับมั่นคงไว้เป็นทางยาว

"เห่เสียงเงิน ทุกอย่างจะต้องดีขึ้นเรื่อยๆ" นางให้กำลังใจตนเอง เกล็ดหิมะตกกระทบผิวหน้าให้ความรู้สึกเย็น "ฤดูหนาวกำลังจะสิ้นสุด ฤดูใบไม้ผลิกำลังจะมา..."

ใช่แล้ว ท่านพี่กำลังจะกลับมาแล้ว พวกเราจะได้อยู่พร้อมหน้า พร้อมตากันแล้ว

สามวันต่อมา ช่วงเวลาที่หิมะตกหนักติดต่อกันยาวนานหยุดลง ในที่สุด ตลอดทั้งเช้าจวนเขี้ยวก็วกงขัดล้างประตูเสี้ยจวนสะอาดใหม่เอี่ยม เตรียมต้อนรับนายน้อยของจวน...แม่ทัพใหญ่สยบบุตรเขี้ยวชื่อเหินผู้อายุ ยังน้อยแต่มากด้วยความสามารถกลับมากันอย่างคึกคัก

เนื่องจากท่านก็วกงไปเข้าเฝ้าฮ่องเต้ จึงให้ฟูเหลียงเงินกับแม่สามี เขี้ยวเหอชื่อ* เป็นคนนำบรรดาบ่าวรับใช้ทุกคนภายในจวนก็วกงมารอ ต้อนรับอยู่ที่หน้าประตูใหญ่กันอย่างอึกทึก

หัวใจของฟูเหลียงเงินเต้นรัวเร็วมาก ฝ่ามือขึ้นไปด้วยเหงื่อ เขี้ยวเหอชื่ออยู่ด้านข้างหันหน้ามายิ้มและพูดคุยอย่างร่าเริง "เด็กดี ได้ยินว่าอีเกอเออร์** กลับเมืองหลวงในครั้งนี้จะได้อยู่ถึงสามเดือน ในที่สุดพวกเจ้าสามีภรรยาที่จะได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันเสียที อีกอย่างเข้ากับพ่อสามีเจ้าก็เคยปรึกษาหารือกันว่าจะทำอย่างไรไม่ให้ พวกเจ้าสามีภรรยาต้องแยกจากกันไกลเช่นนี้อีก ดังนั้นครั้งนี้เจ้าก็ กลับไปทางเหนือพร้อมกับอีเกอเออร์เถอะ"

"ท่านแม่..." นางตกตะลึง มองรอยยิ้มแสนจะเอื้อเอ็นดูของ แม่สามีด้วยความงุนงง ในตอนนั้นไม่รู้ว่ากำลังรู้สึกยินดีหรือกังวลใจ และละอายใจกันแน่

"ข้ารู้ว่าเจ้ายังไม่วางใจเรื่องคนแก่อ่างพวกข้าสองคน" เขี้ยวเหอชื่อ ลูบดวงหน้าเล็กๆ ชาวเนี่ยนงดงามของนางพลางเอ่ยออกมาด้วยความเอ็นดู "แม้เจ้าจะเป็นลูกสะใภ้พวกข้า แต่เจ้าก็เป็นภรรยาของ

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่า 'ชื่อ' (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจน

** เกอแปลว่าพี่ชาย เกอเออร์ใช้ต่อท้ายชื่อผู้ชายเพื่อเรียกในเชิงเอ็นดู

อีเกอเธอร์ด้วย ถ้าพวกเจ้าทั้งสองถ้อยที่ถ้อยอาศัยใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขก็ถือว่าเป็นความสุขของคนแก่อ่างพวกข้าสองคนแล้ว"

"ขอบคุณท่านแม่เจ้าค่ะ" ขอบตาของนางเริ่มแดง หัวใจทั้งดวงฉุนวาบขึ้นมาจนอดสะอื้นเบาๆ ด้วยความตื่นตันไม่ได้ "แต่ว่าข้าก็ไม่อยากจากท่านไป"

"ใช้ชีวิตอยู่กับอีเกอเธอร์ให้มีความสุข รีบมีหลานตัวอ้วนให้พวกข้าเร็วๆ เช่นนี้ก็จะได้มีคนมาอยู่เป็นเพื่อนคนแก่อ่างพวกข้าสองคนมิใช่หรือ" เขียวเหอซื่อตบหลังมีอนางเบาๆ ในรอยยิ้มหยอกเย้าที่แฝงไปด้วยความคาดหวังเต็มเปี่ยม

"...เจ้าค่ะ" ดวงหน้าฟูเหลืองเงินแดงขึ้นมาขณะก้มหน้ารับคำเสียดเบา

"กลับมาแล้ว! นายน้อยกลับมาแล้วขอรับ!" ในตอนนั้นเอง พ่อบ้านใหญ่ผู้มีสายตาเฉียบคมก็ตะโกนออกมาด้วยความดีใจ

ฟูเหลืองเงินใจสั้นระรัว เยหน้ามองตรงไปยังถนนสายหลักที่ค่อยๆ ปรากฏขบวนคนและม้า พวกเขาชูธง 'แม่ทัพเซียวสยบอู๋ตง' รูปร่างสูงใหญ่ นำเกรงขามที่คันทากำลั้งชี้ม้าพันธุ์ดีสี่ขาวดุจดิเมะ ท่าทางองอาจหัวหาญส่งผ่าเผยปรากฏต่อหน้าทุกคน

นางพยายามควบคุมลมหายใจ แพบไม่อาจไตร่ตรองสิ่งใดได้อีก ยามนี้ทำได้เพียงจ้องมองเขาอย่างเหม่อลอยราวกับเวลายาวนานที่ผ่านมา และระยะทางห่างไกลเหมือนชั่วชีวิตในที่สุดก็มาปรากฏอยู่ตรงหน้านางแล้ว

"ท่านแม่ ลูกกลับมาแล้ว" น้ำเสียงทุ้มต่ำนิ่งเรียบนั้นเด็ดเดี่ยวทรงพลัง

เหมือนในความทรงจำ

"ดี ดีมาก กลับมาก็ดีแล้ว" เขียวเหอชื่อหลังน้ำตาด้วยความตื่นตันใจ นางโอบบ่าของลูกชายพร้อมกับสะอึกสะอื้น "มาให้ข้าดูหน่อยว่าเจ้าอ่อนขึ้นหรือว่าผมลงกัน... อยู่ทางเหนือลำบากมากใช่หรือไม่ ลูกชายข้าได้ดูแลตนเองให้ดีหรือเปล่า"

เขียวอู่เหรินผู้มีรูปร่างสูงใหญ่โน้มกายลงให้มารดาได้กระชับกอด แนบแน่น ใบหน้างามสง่าของเขามีเค้าความอ่อนโยนปรากฏขึ้นมาเล็กน้อย

ฟูเห่เลี้ยงเงินดวงตาพรำมัวไปด้วยหยาดน้ำตาขณะมองพวกเขา แม่ลูกด้วยความปีติยินดีที่ไม่มีอะไรมาเทียบได้ คำพูดเป็นพันเป็นหมื่นที่ต้องการจะพูดกับเขาจุกอยู่ในลำคอ นางทำได้เพียงพยายามเบิกตาจ้องมองเพื่อจะได้เห็นเขาชัดเจนยิ่งขึ้น ชัดยิ่งขึ้นไปอีก...

"แม้มีความสุขแทบบ้าเลย" เขียวเหอชื่อสูดจุกูบ รีบดึงลูกสะโพกสาวที่อยู่ข้างกายมาตรงหน้าลูกชาย "มาๆๆ ภรรยาเจ้าเองก็รอเจ้ามานานมากแล้ว เจ้ากลับมาครั้งนี้ก็ต้องเอาใจใส่และเอ็นดูนางให้มาก"

"หะ... ท่านพี่..." หัวใจนางเต้นตึกตักทั้งเร็วและรุนแรง พวงแก้มทั้งสองข้างปรากฏริ้วแดงขณะเอ่ยเรียกด้วยเสียงนุ่มนวล

ความอ่อนโยนเล็กน้อยบนใบหน้าเขาพลันหายไปอย่างไร้ร่องรอย ในช่วงพริบตาแล้วกลับแทนที่ด้วยสีหน้าว่างเปล่าดังเช่นที่เคยเป็น "อืม"

ใจนางปวดแปลบขึ้นมาทันที นางพยายามสะกดกลิ่นน้ำตาไม่ให้ไหล ควบคุมน้ำเสียงให้นิ่งและนุ่มนวล "ท่านพี่เดินทางเหน็ดเหนื่อยมาตลอดทางแล้ว ข้าให้คนไปเตรียมน้ำแกงร้อนๆ กับอาหารไว้เรียบร้อยแล้ว..."

"ไม่ต้องห่วงวุ่นวายไป" เขียวอ้อเหรินโถมมืออย่างเฉยเมยแล้วหันมาเอ่ยกับ เขียวเหอชื่อทันที "ท่านแม่ ลูกอยากให้คุณได้พบกับคนคนหนึ่งก่อน"

"ใครกัน" เขียวเหอชื่อของนางงิ้วครู่จากนั้นจึงยิ้มออกมา "อ้อเกอเอ๋อร์ พาเพื่อนทหารจากทางเหนือกลับมาเที่ยวหรือ"

เขาเพียงแต่ยิ้มไม่เอ่ยคำ ก่อนจะหมุนตัวเดินกลับไปยังรถม้าคันที่ อยู่ท่ามกลางการคุ้มกันของเหล่าทหารเกรียงไกรของสกุลเขียว

นั่นเป็นครั้งแรกที่ฟูเหลียงเงินได้รู้ว่าที่แท้เขาเองก็อ่อนโยน ปกป้อง ดูแลคนคนหนึ่งได้เช่นกัน...

เขาเปิดม่านบนรถม้าออก แล้วค่อยๆ ประคองสวายน้อยหน้าตา งดงามซึ่งสวมอาภรณ์สีแดงคนหนึ่งลงจากรถม้า สวายน้อยคนนั้นมีคิ้วเข้ม ดวงตาโต ท่าทางกล้าหาญ ตอนที่นางเหยียบลงบนพื้นได้เงยหน้าขึ้น แยมยิ้มงามให้เขา ทำเอาฟูเหลียงเงินหัวใจแทบหยุดเต้น

ในตอนนั้นรอบด้านพลันเงียบสงัด นางไม่ได้ยินว่าพวกเขาทั้งคู่ พูดคุยหัวเราะอะไรกัน ไม่ได้ยินคำพูดที่แรงรีบร้อนรนของเขียวเหอชื่อซึ่ง อยู่ข้างกายนางว่ากำลังพูดอะไรบ้าง รู้เพียงแต่ว่าชีพจรเต้นอย่างบ้าคลั่ง ขณะที่หัวใจค่อยๆ เต้นช้าลงและเย็นเยียบ

จนกระทั่งน้ำเสียงที่นุ่มนวล มั่นคง สุขใจ และทำทางเอาอกเอาใจ ที่นางไม่ได้เห็นมานานเอ๋ยขึ้นมา...

"ท่านแม่ นางคือเหยาเอ๋อร์ กูเหยาเอ๋อร์ เป็นน้องสาวของท่านรอง แม่ทัพผู้ ในช่วงพักจากการรบได้ช่วยตีกลองศึกเพิ่มความฮึกเหิมอยู่ตรง กำแพงเมือง ช่วยให้พลทหารสกุลเขียวของข้าเอาชนะกองทัพทรงเหนือ" รอยยิ้มที่เปี่ยมด้วยความภูมิใจและชื่นชมของเขากลับมีไว้ให้หญิงสาว

อีกคนหนึ่ง "ลูกตัดสินใจที่จะแต่งงานกับนาง ยกเป็นภรรยาของ ดิดตามลูก ไปป้องกันดินแดนทางเหนือด้วยกัน"

ภรรยาของ?!

สี่เหลียงเดินตรงหน้าของฟูเหลียงเงินขีดลงไปโน้ชั้วพริบตา

"เจ้า...เจ้า...นาง..." เขียวเหอชื้อตงตะลึงไป จากนั้นหันกลับมาด้วยความสับสน เห็นใบหน้าขาวซีดราวกระดาษของลูกสะใภ้ "แล้ว... แล้วเงินเอ๋อร์เล่า"

ฟูเหลียงเงินจับจ้องมองตรงไปที่ใบหน้างามสง่าที่แสนคุ้นเคย แต่กลับให้ความรู้สึกเหมือนคนแปลกหน้ายิ่งนัก ขอบตาร้อนฝ่าวแต่กลับว่างเปล่ามาก

นั่นสิ แล้วข้าเล่า ท่านเอาข้าไปไว้ที่ใดกัน

เขียวอ้อเหรินเงียบไปสักพัก ในช่วงเวลาสั้นๆ นั้นทุกคนที่อยู่ตรงประตูใหญ่ต่างเงียบกริบ รอคอยคำตอบของเขาด้วยความตกตะลึงและอกสั่นขวัญแขวน

"เหลียงเงินเป็น 'ลูกสะใภ้ที่ดี' ของท่านพ่อท่านแม่" หลังจากเงียบไปพักใหญ่ในที่สุดเขาก็เปิดปากพูดด้วยน้ำเสียงมั่นคง "มีนางคอยทำหน้าที่กตัญญูแทนลูกอยู่ที่เมืองหลวง ลูกวางใจเป็นอย่างมาก"

ความร้อนร้อนแสบร้อนในลำคอได้ถูกกลืนลงไปด้วยความสิ้นเทา ฟูเหลียงเงินปิดตาลง รับรู้เพียงความหนาวเหน็บที่ไม่อาจหยุดลงได้ บนร่างกาย มือกำเสื้อคลุมแน่นโดยสัญชาตญาณ

"ข้าไม่เห็นด้วย!" เขียวเหอชื้อเห็นดวงหน้านิ่งเงียบและเศร้าโศกของลูกสะใภ้ หัวใจทั้งเจ็บและปวด อยากรจะพูดและไม่อยากรจะพูดออกไป

"เงินเออร์แต่งเข้าสู่สกุลเดียวของเรามาสามปี เคารพนอนบ้น้อมกตัญญู
ทุ่มเทกายใจอย่างสุดกำลัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเจ้าไปทางเหนือสามปี
จนทำให้นางไม่เคยได้ใช้ชีวิตอย่างสามีภรรยา มีเพียงสกุลเดียวของเรา
เท่านั้นที่เป็นหนึ่งนาง ไม่รู้จักปฏิบัติตนนางให้ดี เหตุใดจึงได้ทำร้ายน้ำใจ
ของนาง ทำเรื่องขายหน้าและเอาเปรียบนาง"

"ลูกตัดสินใจแล้ว" เชี่ยวอ้อเหรินตอบอย่างเย็นชา "ลูกได้ทำตาม
คำสั่งของท่านพ่อท่านแม่ที่ให้แต่นางเข้าบ้านเป็นภรรยา ยกฐานะให้นาง
ลูกไม่มีอะไรติดค้างนางอีกแล้ว ทุกคนมีชีวิต ต้องการอะไรก็ได้สิ่งนั้น
นางต้องการเป็นสะใภ้สกุลเดียว เช่นนั้นตำแหน่งสะใภ้เอกของสกุลเดียว
ก็เป็นของนางตลอดไป เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วยังมีอะไรไม่พอใจอีกหรือ"

"เจ้า..." เชี่ยวเหอชื่อแทบไม่อยากจะเชื่อหูตนเอง ลูกชายคนนี้เหตุใด
จึงปฏิบัติต่อลูกสะใภ้อย่างไรหัวใจเช่นนี้กัน

หญิงสาวชุดแดงที่อินนิ่งเสียบอยู่ข้างกายและเคียงบ่าเขาตั้งแต่ต้น
พลันเปิดปากพูดขึ้นมา "สูหยิน เหยาเออร์จะไม่ขอร้องอะไรเลย เพียงได้
เคียงข้างท่านแม่ทัพใหญ่ตลอดไป ชั่วชีวิตนี้ก็พอใจแล้วเจ้าคะ ดังนั้น
ท่านได้โปรดวางใจ ฐานะภรรยาเอกของพี่หญิงผู้ใคร่ก็มาแย่งไปไม่ได้"
เชียวเหอชื่อชะงัก

เชียวอ้อเหรินก้มหน้ามองหญิงสาวชุดแดงด้วยสายตาอ่อนโยน
พลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "เหยาเออร์ ทำเจ้าลำบากใจแล้ว"

"ท่านแม่ทัพใหญ่ มีท่านอยู่ทั้งคน เหยาเออร์ไม่เคยลำบากใจเลย"
รอยยิ้มของหญิงสาวชุดแดงสดใสงดงามยิ่ง

พวกเขาเหมาะสมกันเช่นนั้น เชียวเหอชื่อทั้งหวาดหวั่นและร้อนใจนัก

นี่ก็ถึงเพียงนี้เสียตั้งแต่วันตั้งของลูกชายตนเอง เมื่อตัดสินใจไปแล้ว ก็จะต้องหัวชนฝาไม่ยอมเปลี่ยนใจ แล้วจะทำเช่นไรกับเงินเออร์ หากท่านกั้วกงกลับมาแล้วรู้อะไรเรื่องนี้เข้าจะทำเช่นไร ไหนจะสกุลฟู่อีก... จะอธิบายกับสกุลฟู่อย่างไรกัน

เซียวเหอซื่อยิ่งคิดก็ยิ่งใจสั้น อดพูดออกไปด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด ไม่ได้ "พวกเจ้า..."

"ท่านแม่" น้ำเสียงอ่อนระโหยกับแรงดิงที่แขนเสื้อเป็นเชิงห้ามนางเบาๆ

เซียวเหอซื่อหันหน้ามอง เมื่อเห็นดวงหน้าชาวซิดมิงงของลูกสะใภ้ ก็น้ำตาแทบหยด "เงินเออร์ไม่ต้องกลัว แม่จะให้ความเป็นธรรมแก่เจ้า แม่จะไม่ยอมให้เออร์ก่อเรื่องวุ่นวายเช่นนี้"

"ท่านแม่ บางทีท่านฟู่อาจเหนื่อยมากแล้ว ควรให้ท่านฟู่... กับแม่แต่งงานนี้เข้าไปพักผ่อนในจวนก่อนเกิดเจ้าค่ะ" ฟู่เหลียงเงินเอ่ยด้วยเสียงแผ่วเบา "มีอะไร ไว้ตอนเย็นๆ ค่อยคุยกัน... ดีหรือไม่"

เซียวเหอซื่อถูกลูกสะใภ้เตือนสติจึงนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้อยู่ที่หน้าประตูใหญ่ แม้จะไม่มีคนกล่าวสอดรู้สอดเห็นและสืบข่าวจากจวนกั้วกง แต่ก็ต้องป้องกันไม่ให้ข่าวลือแพร่พรายออกไปโดยไม่ระมัดระวัง

"เด็กดี ยังคงเป็นเจ้าที่มีเหตุผล" เซียวเหอซื่อรู้สึกกระตือรือร้นในใจ "แม่เชื่อเจ้า ไว้เรากลับไปค่อยคุยกัน"

เซียวอี้เหรินจ้องมองดวงหน้าชาวซิดมิงงของฟู่เหลียงเงินด้วยความฉงน ส่วนลึกในใจเต็มไปด้วยความรู้สึกหงุดหงิดใจแปลกๆ

เขารู้ว่าสิ่งที่ตนเองทำโหดร้ายมาก เทียบเท่ากับการตบนางต่อหน้า

ผู้คน แต่ 'ความจริง' ที่คนเหล่านี้เคยกระทำต่อเขานั้นน่าอับอายเสียยิ่งกว่าที่เขาทำเช่นนั้นก็เพียงต้องการยับยั้งไม่ให้ความผิดพลาดขยายออกไปจนท้ายที่สุดกลายเป็นโศกนาฏกรรมไปชั่วชีวิต

ยามต้องตัดสินใจกลับลังเล จึงก่อให้เกิดปัญหาตามมา เขาเป็นผู้นำกองทัพ ย่อมเข้าใจเหตุผลนี้ยิ่งกว่า

ดังนั้นเขาจึงบอกกับตนเองว่าทำเช่นนั้นถูกต้องแล้ว มีเพียงความตั้งใจหนักแน่นไม่แปรเปลี่ยน ตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยความรวดเร็วเฉียบขาด จึงจะทำให้ทุกคนสงบสุข

เมื่อกลับมาถึงจวน พู่เหลียงเดินฝันยิ้มบางๆ ขณะสั่งการให้จัดที่พักให้แก่กู่เหยาเอ๋อร์ที่เรือนคอยันทรซึ่งอยู่ใกล้กับเรือนไร้อักษรที่สุด

นางคิดว่าเขา...คงจะพอใจกับการจัดการเช่นนี้

ความอดกลั้นพลังทลายลง ร่างกายของพู่เหลียงเงินสั่นเทาชั่วคราว นางจับเสาดตรงข้างทางเดินไว้แน่น พยายามก้มลงสูดลมหายใจเข้าเพื่อบรรเทาอาการวิงเวียน

"ฮูหยินน้อย!" หวาเหนียนรีบเข้ามาประคองนาง

"ข้าไม่เป็นไร แค่เดินเซเล็กน้อยเท่านั้น" นางพยายามยึดตัวตรงยิ้มบางๆ ให้หวาเหนียนโดยไม่ได้อู้ตัวเลยว่าใบหน้าของตนเองขาวซีดเสียจนน่ากลัว "จัดการให้ทหารที่ติดตามท่านแม่ทัพใหญ่กลับมากั้งนี้พักที่ได้กัน"

"พอบ้านล้วนจัดให้พักอยู่ที่หอเหยี่ยวปีกคู่ซึ่งอยู่ด้านหลังลานฝึกการต่อสู้ของจวนเซียวกั๋วกั้งตั้งเช่นปกติ" ดวงตาของหวาเหนียนเต็มไปด้วย

ความเป็นห่วงลึกๆ "สูหยินน้อย ท่านจะกลับห้องไปพักผ่อนเสียหน่อย หรือไม่ อีกสองชั่วยาม* กว่าถึงเวลางานเลี้ยง ไม่ต้องรีบร้อน"

ฟูเหลียงเงินสายหน้า "ข้าจะไปดูทหารของสกุลเซียวที่เดินทางไกล คู้มกันท่านแม่ทัพใหญ่กลับเมืองหลวงเสียหน่อย ข้าเป็นนายหญิงของบ้าน ควรไปดูแลรับขวัญเป็นอย่างดี"

"ท่านบอกสาวใช้ก็ได้แล้ว" นัยน์ตาของหว่าเหนียนมีความร้อนรน มองไปหน้าชาวซิดตั้งแต่เมื่อครู่จนถึงตอนนี้แต่กลับนิ่งสงบผิผิตตา ของสูหยินน้อยด้วยความกังวลอย่างปิดไม่มิด "สูหยินน้อย ท่าน...เห็น ได้ชัดว่าท่านกำลังรู้สึกไม่ดี อย่าได้ฝืนตนเองอีกเลย"

ปลายนิ้วสั้นเทาของนางเยินเยียบ ใจที่เจ็บปวดรุนแรงราวกับ จะระเบิดออกมาออกอก ถูกกดเก็บให้อยู่ในที่ในทางตามเดิม

"ข้าไม่เป็นไร" นางพืมพำ ทำได้เพียงปลอบใจผู้อื่นและตนเองข้าฯ ไม่หยุด "ข้าไม่เป็นไร เจ้าอย่าเป็นห่วงเลย พวกเราไปหอเหยี่ยวกันเถิด"

"...เจ้าคะ" หว่าเหนียนก้มหน้าลง

หลังจากได้ไปห่อเหยี่ยวเพื่อแสดงความขอบคุณและถามไถ่ทหาร ของสกุลเซียวทุกคนที่ร่วมเดินทางมาคู้มกันในครั้งนี้ด้วยตนเองแล้ว ฟูเหลียงเงินก็สั่งให้สาวใช้แบ่งอาหารออกเป็นสองชุดให้พวกเขา สุราก็มีให้พร้อมสรรพ แต่จำเป็นต้องได้รับอนุญาตจากนายกองจึงจะดื่มได้ จะได้ไม่ทำให้เสียการเสีงงาน

"ผู้น้อยเข้าใจแล้ว ขอบพระคุณสูหยินท่านแม่ทัพใหญ่มากขอรับ" เหล่าทหารตอบรับอย่างซาบซึ้งใจ

* ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง

"เอาละ พวกเจ้าไปล้างหน้าล้างตาพักผ่อนก่อนสักพักเถอะ อีกไม่นานงานเลี้ยงก็จะเริ่มแล้ว" นางยิ้มบางๆ พลังเยือกด้วยเสียงนุ่มนวล "ท่านกั๊กงเคยกล่าวไว้ว่าพวกเราลูกหลานสกุลเขียวเมื่ออยู่ในสนามรบนั้นราวกับหมาป่าและพยัคฆ์ เมื่อศัตรูได้รู้ได้ยินชื่อก็หวาดกลัว เมื่อรอให้อาหารและสุราจัดขึ้นโต๊ะพวกเจ้าก็ปล่อยท้องได้ตามสบายเลย กินดื่มให้เต็มที่สนุกกันเสียอย่าได้เกรงใจเลย"

"ขอรับ จะไม่ทำให้สูญหายน้อยผิดหวังขอรับ!" เหล่าทหารต่างหัวเราะ พลังกล่าวด้วยความรื่นเริง

ฟูเหียงเฉินยิ้มบางๆ แล้วเกาะแขนขวาเหนียนเดินจากไป
เมื่อแผ่นหลังผอมบางจากไปไกลแล้ว เหล่าทหารก็แย่งกันพูดวิพากษ์วิจารณ์ขึ้นมาอย่างอดรนทนไม่ได้ "สูญหายน้อยเป็นอย่างที่พวกเขาพูดกันจริงๆ เป็นสตรีที่ดีมีคุณธรรม อ่อนโยนและจิตใจกว้างขวาง"

"แต่น่าเสียดายที่ท่านแม่ทัพใหญ่ไม่ชอบ แฮ้อ...เจ้าว่าโชคชะตาของคนผู้นี้กับคนผู้นั้นเป็นอย่างไรหรือ"

"แม่นางผู้นั้นก็ดีมาก ยังเป็นภรรยาที่เป็นผู้ตามสามีอย่างท่านแม่ทัพใหญ่ของเราได้ แม้แต่ในสนามรบก็ยังกล้าไป..."

"กล้าไปสนามรบแล้วอย่างไรกัน ท่านแม่ทัพใหญ่ของเรานั้นทั้งเก่งกล้าสามารถ กำจัดศัตรูได้ประหนึ่งเทพ ยิ่งไปกว่านั้นความกล้าหาญชาญชัยของชายชาติตรีแห่งกองทัพของสกุลเขียวมีน้อยหรือ ต้องให้สตรีมาคอยตะโกนให้สู้ให้ฆ่าตามหลังหรืออย่างไร ถ้าให้ข้าเลือก ข้าจะเลือกคนที่คอยอยู่บ้านดูแลทั้งครอบครัวได้เป็นอย่างดี ภรรยาที่ไม่ทำให้ข้าเป็นห่วงเป็นกังวลตอนไปรบ"

"ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ท่านแม่ทัพใหญ่ของเราช่างโชคดีเสียจริง ภรรยา ทั้งงามและดี ได้เสพสุขอย่างชาวฉี* เช่นนี้ดีจริงๆ"

"เสพสุขอย่างชาวฉีนั่นดีหรือ ข้าว่าภายหลังท่านแม่ทัพใหญ่ของเรา อาจมีเรื่องให้ปวดหัว"

"หุบปากกันให้หมด!" หลังจากที่รองแม่ทัพจ้าวซึ่งรับหน้าที่นำทัพ ในครั้งนี้ได้จัดการกิจการเสร็จเรียบร้อยแล้วเดินออกมาจากหอเหยี่ยว ไต่ยีนเข้าก็มิให้ขึ้นมาจากที่ โบหน้างามส่งอำถรรพณ์เต็มไปด้วยความ โกรธเกรี้ยว "เรื่องของท่านแม่ทัพใหญ่กับสุหยินเราเอามาวิจารณ์ได้ ตามใจชอบหรือ ทุกคนไม่ยอมมีชีวิตแล้วหรือ ระวังข้าจะไปรายงาน ท่านแม่ทัพใหญ่ให้ลอกหนังพวกเจ้าออกมาที่ละชั้น!"

เมื่อกล่าวถึงท่านแม่ทัพใหญ่ ทหารทุกคนก็เสียวกริบไปในบัดดล ไม่กล้าเปล่งเสียงออกมาแม้แต่บ่อย

หลังจากรองแม่ทัพจ้าวดูไปแล้วก็ขมวดคิ้วแน่น โบหน้าหนักใจ มองไปยังทิศทางที่ฟูเหวี่ยงเงินเดินจากไปไกลแล้ว

หลังจากนั้นเป็นเวลานาน เขาก็ผลัดถอนหายใจออกมา

เพียงเพราะความขุ่นเคืองใจครั้งเดียวถึงกับละทิ้งความสัมพันธ์ เหมยเฉียวม้าไม้ไผ่** ที่มึนเพาะมานานสิบกว่าปี ท่านแม่ทัพใหญ่จะรู้หรือไม่ ว่าตนเองกำลังทำอะไรอยู่กันแน่

* เสพสุขอย่างชาวฉี เป็นสำนวนหมายถึงชายที่มีทั้งภรรยาเอกและภรรยารองคอยปรนนิบัติ

** เหมยเฉียวม้าไม้ไผ่ เป็นสำนวนหมายถึงผู้ชายกับผู้หญิงที่รู้จักและเป็นเพื่อนเล่นสนิทกันมาตั้งแต่เด็ก

ดับแค้นที่เรายังชีวิตนาน
นางก็เต็มใจทำทุกอย่างให้เรากับดามซบซึ้งใจ
แต่ใครจะรู้ว่าดามสมิทธิ์ที่ส่งไปลับจากที่นางกลายเป็นภรรยาของเธอ
เธอกลียดที่นางรักมาใกล้ชีวิตเธอในฐานะน้องสาวเพื่อจะได้แต่งงาน
เธอออกไปประจำการที่ค่ายทหาร แต่ไม่ยอมบั้นฉันนางอีก!
ไม่บ่ายเลยที่จะหนีให้เรากับมา แต่เรากับพาสตรีอีกคนนั้นกลับไปด้วย
ที่สอบแสดดามพริกาได้ระแคะแอมก้นตอนนั้นนาง
เขี่ยบขำจิตใจนางจนย่อยยับ
แต่เหตุใดนางจึงขยับเกิดทนเธอทำพำ รึกเธอเต็มหัวใจ
ที่ที่เธอกลียดและรำคาญนางรากับนางเป็นตัวประหลาดน่าขยะแขยง
แม้กระทั่งในเวลาที่เราเจ็บความตาย คนที่เธอเลือกช่วยก็ไม่ใช่นาง
หากเป็นเช่นนี้นางขอรับฐานให้โทษและนางพบกันเพียงชาติเดียว
ชาติภพหน้าอย่าได้ให้ต้องพบเจอกันอีกเลย นางไม่ต้องการ!

Jamsai Customer Care

ดูเล่มก่อนด้วยใจ

โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

มากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-2218-4

9 786160 622184

ราคา 209 บาท